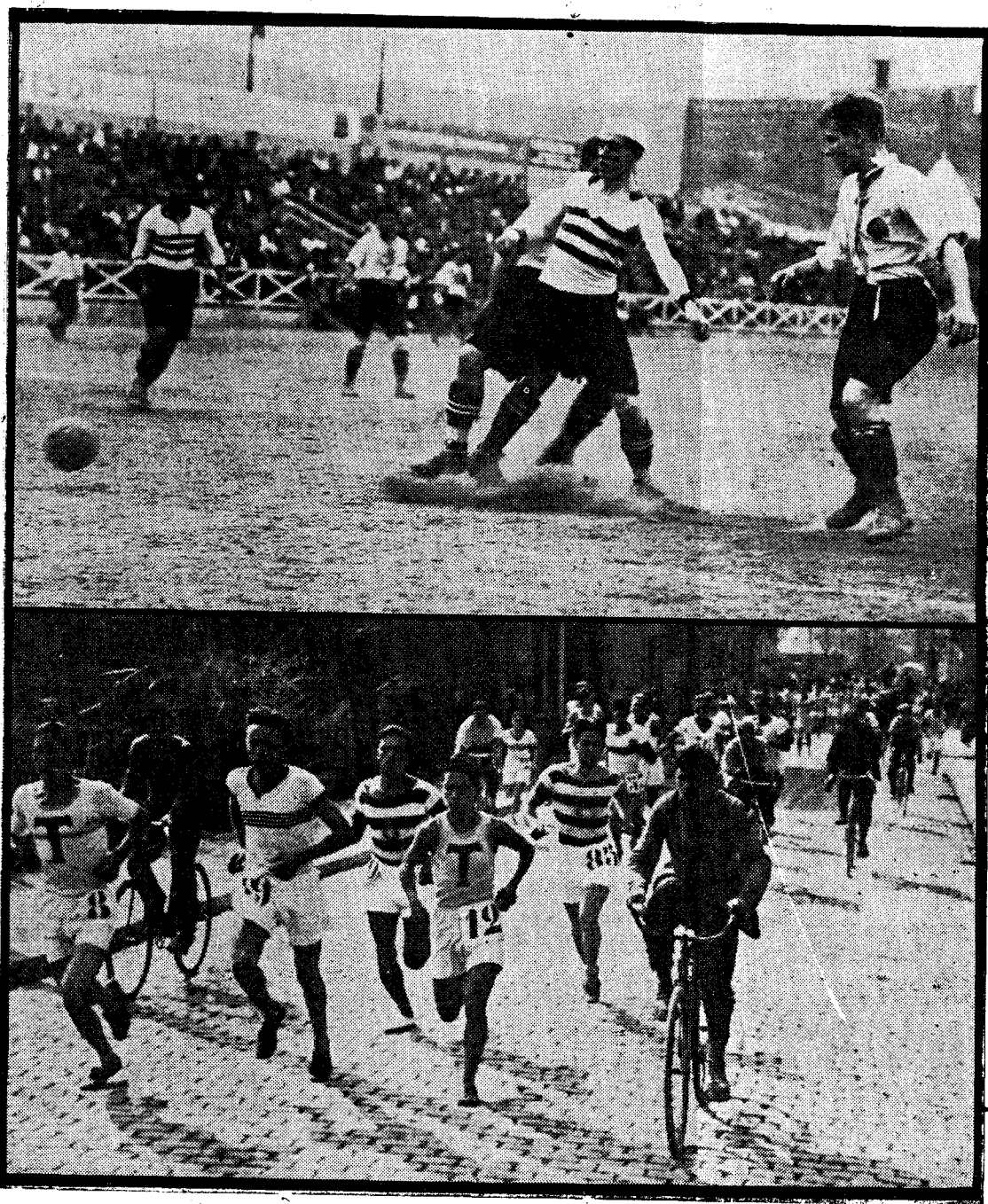

L'ESPORT CATALÀ

Nº 21

ANY I ▣ 25 D'AGOST ▣ 1925

Sans - Sabadell

El match va ésser fortament disputat entre el unionistes i els del Centre, guanyant finalment la Copa Lluís Piera, l'equip de Sans

La volta a Sans

Un aspecte de la carrera, a poc d'haver estat donada la sortida del camp de la Unió

30 cèntims

H I P I S M E

L'última reunió d'estiu

El curt programa de curses d'aquesta temporada acabà diumenge. El darrer dia de curses no desdigué dels anterior, tant en interès com en públic.

Donà començ al programa el Premi "Ter", de tanques, que guanyà bé Crafty Boy", per l'excessiva confiança dels seus companys que li deixaren prendre un gran avantatge que no foren a temps de recobrar després. El vencedor ho fou per vuit cossos.

La segona prova fou un premi per als dos anys, que s'emportà sense lluita "Apa Noi", el nostre actual crack en la categoria. Els altres no foren més que seguir-lo com pogueren.

La cursa més interessant del programa era el doble handicap. La primera part, el premi "Palatina", no feia preveure, de moment, el guanyador. Aquesta incertesa hauria estat major, i per tant la cursa més interessant, si "Brunor" hagués estat handicapat, tenint més en compte la seva forma actual que no pas el seu historial. El pes de 62 quilos que li fou assenyalat és excessiu; per aquesta raó la lluita es limità entre "Maruxa", "Porto Sauro" i "Doña Ignàcia". "Rocambole", aprofitant el seu poc pes, es posa tot seguit darrera el vencedor.

La segona part, el premi "Athol", mancà d'interès pels forfaits de "Sandoner", "Ivars" i "Great Test"; aquest darrer, afavorit en pes, creiem que hauria presentat bona lluita. "Sauvesse" anà quasi tota la cursa al davant, fins que a darrera hora fou atacada per "Gran Viña" en un fort cos a cos, al qual donà fi "Héctor", que amb un fort sprint es plantà al cap, arrossegant "Sené", que entrà segon, i deixà els que s'havien disputat el cap en tercer i quart llocs. Leforestier ha pogut prendre la revenja de la cursa anterior.

La darrera de la tarda fou una prova militar. Tres bells exemplars es disputaren la cursa, i encara que l'allò millor dels nostres boxes, es veieren handicaps per llurs muntres, no se sap quina més dolenta, guanyant qui més sort tingué.

Acabat el programa es féu un assaig de curses a trot enganxat, que guanyà "Glaneur", guanyador ja en el match de l'altre diumenge.

En resum, la temporada d'estiu ha donat un bon resultat. El públic ha respost assistint-hi i mostrant una afició que no havien pogut animar tan's anys de curses. La Societat de Curses ha d'anrofitar els ensenyaments d'aquesta temporada i ajustar-hi la seva actuació. Així potser veurem la implantació de les tres temporades anuals a la nostra ciutat.

Cristye

Resultats tècnics

PREMI "TER" (TANQUES) 2.800 m.)

Primer. "Crafty Boy", 3' 0" 2-5.

Segon. "Beggà", a 10 cossos.

Tercer. "Miss Lang", a 3 cossos.

Apostes: 15 pessetes.

PREMI "BRUNOR" 1.000 M.

Primer. "Apa Noi", 1' 6" 1-5.

Segon. "Joaquina", a un cos.

Tercer. "El Bruch", a 4 cossos.

PREMI "PALATINA" 2.000 M.

Primer. "D. Ignàcia", 2' 10" 2-5.

Segon. "Rocambole", a un cos i mig.

Tercer. "Maruxa", a tres cossos.

Apostes: Guanyador, 16 pessetes; Col., 8'50 i 18.

PRIMER PREMI "ATHOL" 2.000 M.

Primer. "Héctor", 2' 12" 3-5.

Segon. "Seré", a mig cos.

Tercer. "Sauvesse", a un cos.

Apostes: Guanyador, 9 pessetes; Col., 7'50 i 11'50.

PREMI "ADOLF BOTIN" (MILITAR)

2.000 METRES

Primer. "Fleur de Munibe", 2' 14" 1-5.

Segon. "Pinocho", a un cos.

Tercer. "Whitlay", a 8 cossos.

"STUDEBAKER"

LA PROVA OFICIAL DEL SEU RECORD

BARCELONA-MADRID

8 hores, 47 minuts

REAL AUTOMOVIL CLUB DE ESPAÑA
MADRIDD. Carlos Resines de Gardeazábal,
Secretario General de la Cámara Oficial
REAL AUTOMOVIL CLUB DE ESPAÑA.

CERTIFICA:

Que con fecha 10 del corriente, y después de haber sido previamente punzonado por este R.A.C.E., salió de Barcelona a las dos horas cuarenta minutos de la mañana, con dirección a Madrid y conducido por el Sr. Bianchi, un coche Studebaker, con bastidor número 2.063.743 y motor número E.P. 5043, llegando a esta Corte a las once horas veintisiete minutos y once segundos del mismo día, y habiendo por tanto efectuado el recorrido de la distancia que separan ambas capitales invirtiendo un tiempo total de

8 horas, 47 minutos, 11 segundos.

Que reconocido el coche a su llegada, se comprobó que era el mismo que salió de Barcelona, así como también que tanto el bastidor como el motor y la carrocería eran completamente de serie y que el referido coche se encontraba dotado de un equipo completo de turismo y con capota Duplex y barras de defensa, llevando montados en las ruedas neumáticos Ballon.

Y para que conste, expido la presente certificación en Madrid a treinta de Julio de mil novecientos veinticinco.

EL SECRETARIO GENERAL.

Cofxe vencedor:

STUDEBAKER

Big-Six model

1925 rigurosa-

ment de sèrie

amb Carrosse-

ria DUPLEX.

Neumàtics ba-

loon. Guarda-

fancs, Barres

de defensa,

fanals i altres

accessoris.

Motor alimentat

amb gasolina

"SHELL" i lu-

brificat amb oli

"Superoil SHELL"

Bugies d'ignició

marca "A. C. OLEO"

Neumàtics ballon "FIRESTONE"

"STUDEBAKER"

Representació general per a Espanya: STEVENSON, ROMAGOSA i C.^a - València, 295

Saló de Vendes: I. PONS - Passeig de Gràcia, 54 - BARCELONA

L'alta finalitat de l'esport

S'han omplert moltes columnes en els periòdics esportius sobre si l'esport no havia de barrejar-se per res amb la política, i més concretament sobre si les qüestions esportives havien de tractar-se purament i simplement com a fals, amb la noblesa i l'esperit recte que l'esport reclama, i sense fer-les servir de maniobra per a qualsevol tèrbol apetit.

Sobre aquest afer, el nostre criteri és ben precís: l'esport no deu haver de servir mai perquè uns senyors A o B, presumeixin quan manen i exerceixin llur caciquisme sobre els que tenen a sota, lliurant-se a aquella politiqueta de casinet, tan tronada i tan antipàtica. La premsa esportiva no deu haver de cultivar aquest gènere. Blasmem una vegada més de la gasetilla pregada i de l'andèdota de barriada, com del criteri de la lluita entre els Clubs de dalt i els de baix. Aquesta politiqueta raquítica i trista mereix ésser menyspreada. L'esport és fet per volar a més elevades altituds, al lliure, espai on no té fi l'amplària, i per damunt de la misèria humana. L'esport és la fortalesa del cos i el vigor de la raça i l'exament dels pulmons, que vol dir tenir l'esperit obert a totes les virtuts i el cor ingenu de l'home primari que desconeixia les regles tortuoses, sempre obrant sota la norma i el control de la seva consciència pura i diàfana.

Però l'esport ha de practicar-se amb mires encara més elevades que les del pur esperit fortificador del cos; hi ha d'haver un noble interès a augmentar la pròpia fortalesa física per posar-la al servei de l'ideal que ha de bategar en cada cor.

Els homes que s'apleguen sota la bandera d'un Club ha de sentir per damunt de l'interès de la victòria sobre els altres Centres esportius, l'afany de vèncer, pel fet que aquesta constatació de la seva excel·lència posa llur Club a primera fila en l'ordre de les possibles eficàcies amb que el dia de demà ha de comptar l'ideal al qual serveixen.

Els socialistes han celebrat ara de poc a Francfort una Olimpíada internacional, en la qual 200.000 atletes i gimnastes obrers pertanyents a 20 nacions han desenrotllat un programa de proves esportives admirables, realitzant marques excel·lents.

Han estat aquests els Primers Jocs Olímpics Obrers, i ha curat de la seva organització la Federació Internacional de Lucerna. Aquest exèrcit de treballadors ha sortit a l'Estadi, no per fer triomfar tal o qual bandera, no en nom de la nació a la qual cadascú pertanyia, sinó per afirmar una vegada més la vitalitat de la Internacional Esportiva per donar fe que els treballadors del món són una força compacta i vigorosa, i per manifestar davant del món que llurs muscles, llur potència física, llur fortalesa és posada al servei de l'ideal que a tots els uneix, que és la bandera de les reivindicacions obreres.

Esmentem el cas, que no és exclusiu dels esportius que serveixen l'ideal socialista.

Els catòlics suïssos i els alemanys han realitzat manifestacions semblants, aconseguint congregar uns quants milers d'atletes, servidors també d'un elevat ideal.

L'esport no ha de servir per fer política menuda. L'esport, però, ha de servir els ideals racials del poble on són nats els esportius. L'home que juga, l'home que cultiva com a delectança física exclusiva, és un esportiu incomplet. L'home que fa esport ha de pensar que fent-se fort contribueix a nodrir els nuclis d'atletes que el seu poble necessita; ha d'enfortir-se el cos pensant que l'ideal al qual serveix pot necessitar aquelles energies, i que amb les seves i les

dels altres esportius que com ell facin esport amb aquesta mira noble, és com es constitueixen aquelles falanges que en les guerres antigues el mateix conquistaven tot un imperi com sabien treure's el jou dominador.

REMARKS

No féu sentir mai al vostre adversari la humilitat per la seva desfeta.

Lord Clayton.

L'esport més que en el pler d'afirmar una supremacia, té la seva més forta valor en l'intima sensació del goig de viure.

C. E. Fry.

A hores d'ara deuen ésser a Madrid, en caràcter d'incògnit, un o diversos delegats del Comitè Olímpic Espanyol, per conferir al president del Directori una medalla o pergamí en agraïment al que aquest va fer amb ocasió de l'assistència dels espanyols a les Olimpíades de París.

Es també probable que la visita s'hagi també aprofitat per pa'esar al cap del Govern la satisfacció amb què el Comitè veuria una amnistia a tots els clubs esportius que estan sofrint sancions governatives.

Hom era molt optimista en el resultat de l'entrevista, però s'ha preferit guardar-ne la més absoluta "reserva, ben segur per l'escarment en les provatures fetes abans.

Amb ocasió de la ràpida visita que féu a Barcelona dies enrera una personalitat influent en el règim actual, algú provà de tirar un "cable" per tantejar el terreny i cercar arranjament a les conseqüències derivades per l'inesperat concert que va donar-se en un camp d'esport temps enrera.

N'ignorem el resultat, si bé sembla que d'aquí va sortir allò de la "contestación el día 13".

Però els supersticiosos diuen que d'aquest número no en pot sortir res de bo.

Els components de la Federació Austríaca de Fútbol han demostrat que no són pas flacs de memòria i que saben ésser agraïts. Amb motiu del pròxim match amb la selecció espanyola acordaren per unanimitat d'invitar com hoste, corrent en absolut amb totes les despeses de viatge i estada a Àustria, la persona "a qui tan reconeguts estaven per les atencions rebudes i gràcies a la qual pogueren admirar les bel·leses de la ciutat de Barcelona i capir-ne el seu pregon esportivisme..." segons llegim en el report oficiós publicat a Viena.

Doncs sabeu qui és la persona que ha rebut aquesta tan efusiva i cordial invitació? En Joan Gamper.

Vet ací una acció que xocarà als que pretenen tenir el monopoli de la ...

Els del Club Energia (obriers i funcionaris de la Canadencia, Energia i altres companyies d'electricitat) tenen l'encert de fer pràcticament esport, i dissabte celebraren amb gran èxit un brillant festival a la piscina del C. N. Barcelona.

Es lamentable, però, que aquests xicots en la redacció dels programes hagin caigut en anacronismes desapareguts de les nostres habituds. Perquè si la festa s'hagués celebrat al "Sardínero", posem per exemple, aquell lèxic el trobaríem tot natural i escaient, però en una festa que es fa a la Barceloneta...

Mussolini ha escrit un missatge per al progra-

ma del Gran Premi d'Itàlia, en el qual exalta l'automòbil, "màquina tipus del nostre període de civilitat", i acaricia la idea de la "fundació de la corporació de la veu ocit integral". No acabem d'entendre-ho, però fet i fet tant se'ns en dona.

A Constantinoble un equip d'indígenes ha escrit una pàgina brillant en la història del fútbol de la terra de Mustafà Kemal.

Els famosos txecs del Slavia van rebre una "pana" completament "corànica" de part d'un bando' integrat per turcs.

Segons notícies, en marcar-se el gol de la victòria l'entusiasme va arribar al deliri. Un eixam de "fezos", barnussos i sabatilles voleïaren per l'atmosfera en honor del triomf de la mitja lluna.

La informació, però, es deixà una dada important. No ens diu les "turques" que es varen constatar la nit d'aquest faust esdeveniment.

De Pinedo, l'aviador italià que està fent actualment el raid Roma-Melbourne-Toquio, pertangué a la marina italiana.

Quan la guerra passà a l'aeronàutica, arribà a "as" i, trobant-s'hi bé, va restar-hi. L'any passat, descontent d'alguns canvis sobrevinguts en la direcció de l'aeronàutica italiana, demanà de tornar altra vegada a la marina, el qual canvi li fou refusat, malgrat la insistència de De Pinedo.

Mussoini intervingué personalment perquè De Pinedo renunciés a la marina, a canvi, segons sembla, que el "Duce" consentís el raid que De Pinedo apleix ara i que llavors ja projectava.

Al capdavant, l'aeronàutica italiana no hi haurà perdut res.

Quan el vianant recobrà els sentits, s'adonà que ge'a en un llit d'hospital.

— Què m'ha passat? — preguntà amb veu esmortuïda.

— Un automòbil que us ha atropellat.

— Quina Marca?

— "Rolls Royce".

— Millor. Me n'alegro.

— Per què? Tanmateix un cotxe més lleuger...

— Pel mal que m'hagués fet potser sí, però així podré apretar més en demanar la indemnització.

Jack Dempsey ha tingut qüestions amb la Comissió de Boxa de l'Estat de Nova York, amb el seu manager Jack Kearns i, ara darrerament, amb els seus veïns de Los Angeles.

El campió té uns quants gossos grossos, mentre que els veïns tenen gossos de mides petites. Vet ací que els gossos de Dempsey es pensen que, com a gossos d'un campió, també han de tenir victòries sobre els seus semblants, i es dediquen a fer el baranda pel barri, posant k. o. a'gun gos del veïnat i àdhuc n'han mort un.

Com que Dempsey no vol desfer-se dels seus gossos, els veïns han passat la corresponent denúncia al Jutjat de Los Angeles.

Es de temer que aquesta exhibició no sigui pas favorable al boxador americà.

Un col·lega diu molt seriosament:

"Realmente, como no se ha descubierto ni inventado todavía el procedimiento de entrevistar a un individuo ignorando su paradero..."

Quines ganes de malgastar tinta i de faltar al vuitè manament que tenen aquests xicots!

Vàrem passar un dia d'ansia quan la fugida del lleopard "Zizi", perquè el nostre estimat director — que es troba a París — ens havia anunciat en una postal que faria una visita a Bois de Boulogne, però després hem sabut, i això ens ha tranquil·lit, que el nostre director ha estat aquests dies molt enfeinat entrevistant els managers més importants de París, a l'estadi Búffalo i a la sala

Wagram, i que quan va assabentar-se de la feta de "Zizi" va resoldre ajornar el seu passeig pel popular "Bois", perquè l'esport de la caça mai l'ha atret, allò que es diu, massa, pel qual motiu — i aprofitem l'ocasió per dir-ho — no ens és possible d'inserir en les nostres columnes la cotització de gossos i de cartutxos, com ens ha demanat algun amable subscriptor a l'esport cinègic.

* * *

Dissabte al vespre ens assabentàrem que en un important club de Gràcia hi havia una gran desolació. De seguida pensàrem que potser s'havia presentat un conflicte important en l'ordre esportiu.

L'endemà, però, en saber que gairebé tot el primer team de l'Europa i la Junta de Club havien anat a aplaudir les filigranes de Belmonte i del "Chicuelo" ha vàrem comprendre tot. Es que el dissabte el governador havia suspès la "corrida", i l'assumpte no era per menys.

* * *

El notable jugador Josep Samitier ha assegurat molt formalment que a l'estiu no jugarà partits de futbol.

La notícia ha estat donada el dia 20 d'agost.

Sempre hem cregut que Samitier és un humorista.

* * *

Tot l'arxipèlag canari s'ha commogut amb l'arribada del "guardacantón nacional", com un dia digué "La Jornada", per errada invontària, és clar.

Als entrenaments hi han assistit més de dos mil persones, a peu, en camell i altres mitjans de locomoció.

A les palmeres i als plàtans que volten el camp s'hi enfilà molta gent.

Un periodista insular ha escrit: "No a la balala els antics anomenaven les Canàries les Illes Afortunades".

El Teide ha entrat en erupció.

* * *

En Duvinyals, o millor dit, l'àmic A'fons Roure ha assolit un gran èxit amb "Corpus", la seva darrera obra escènica estrenada al Teatre Barce-lona. Des d'aquestes columnes li adreçem també una felicitació entusiasta i compartim sincerament la joia que sent el company.

"Corpus", però, no és més que el primer dels gols... teatrals que En Roure ha marcat. Que perduri i es repeteixi aviat.

Un antagonisme injustificat

L'Educació Física, preparació per a l'esport

S'ha arribat, en uns llocs més, en altres menys, a una actuació esportiva intensa; l'esport ha esdevingut la preocupació o el guanyapà, directe o indirecte, de moltes persones; els interessos esportius arriben a fer un gran pes. S'ha atès el màxim? No encara.

Davant la importància presa per l'esport en la vida actual, la qual importància ha de créixer més i més encara, ha semblat convenient deturar-se i considerar si l'esport donava tot allò que se n'esperava, revisar-ne la vàlua, i, segons els resultats d'aquesta revisió, tirar endavant, modificant el que calgui, o bé avisar el perill i mirar de salvar-lo, cas que n'hi hagués.

Els partidaris de la gimnàstica simple com a factor excelsiu de l'educació física han estat els més fermes contradictors dels avantatges de l'esport. Segons ells, després de tant temps d'esport, no ha millorat en res el vigor físic de la raça, sinó que, al contrari, ha minvat. D'altra banda, els efectes morals que hom esperava de l'esport són del tot nuls.

La qüestió—sigui perquè l'estiu deixa més lleure de discutir principis i mètodes, bandejats durant l'hivern per altres qüestions potser no tan essencials però d'actualitat més immediata, sigui perquè, i això és més acostat a la veritat, és d'interès per tot arreu—ocupa la premsa, àdhuc la no especialista, de tot el món.

Entre nosaltres, ara darrerament, un culte escriptor, l'activitat del qual és consagrada a matèries allunyades d'aquesta, l'historiador Ferran Soldevila, hi dedica un article sota el títol "Gimnàstica i esport", aparegut a "La Publicitat" del dia 7 d'agost, on, amb motiu de la "Festa federal de Gimnàstica", celebrada a Ginebra, l'autor, prenent peu de la frase del president de la Confederació helvètica, que l'esport ha d'ésser un mitjà, no una finalitat, ens parlava dels avantatges de la gimnàstica i blas-mava l'esport, a base d'altres extrems de discursos pronunciats en la festa esmentada.

No serem pas nosaltres qui negui els avantatges de la gimnàstica en l'educació física ni els que desconeguem els perills de l'esport desviat de les

seves finalitats pròpies. Però d'això a blasmar globalment de l'esport hi ha una distància considerable.

L'educació física és, abans que res, una preparació de l'organisme als esforços que produirà després. Caldria que fos, per tant, obligatòria en els primers temps de la vida, en l'època en què l'organisme es desenrotlla sota una direcció intel·ligent.

Així ho han entès els països que van al davant en aquesta matèria i que tant engresquen els partidaris de la gimnàstica. El que ara manca saber és si els procediments emprats en països com Suïssa i alguns d'Escandinàvia, són aplicables a Catalunya, que és el que ens interessa, o bé si ens cal seguir altres orientacions.

Ha esdevingut un tòpic perillós de citar allò del temperament meridional i del caràcter individualista dels catalans. Tòpic i tot, cal reconèixer que conté una gran dosi de veritat. Amb semblants característiques ètniques és difícil d'assolir la disciplina i la constància que calen per dedicar-se a la gimnàstica en grans masses i realitzar moviments de conjunt, com els dels esmentats atletes suïssos, per exemple. Si esperem la millora del vigor físic de la raça per aquest camí, trigarem molt a veure'l.

Les nostres joventuts no es dedicaran a l'educació física mentre hom no les hi obligui, cosa d'altra part impossible.

Es un argument antiesportiu presentar els esports com reservats únicament per a una minoria excepcional. Ben al contrari, els esports són possibles a tothom i l'educació esportiva hauria de començar aviat i fer part integrant de l'educació física.

El mal és que ací es fan les coses de pressa i perquè sí. Molts s'han llençat a l'esport sense una preparació suficient i s'han dedicat exclusivament a un esport, a aquell que més els ha agradat o en el qual han vist més probabilitats de sobresortir, sense haver pres consell, abans, amb una persona competent, un entrenador o un metge.

Per raons temperamentals, en el nostre país trobarem sempre la gimnàstica una cosa anodina

i mancada d'interès. Segurament que ben poc emocionaran els moviments gimnàstics d'una gran massa, si és que aquesta darrera s'arriba a constituir mai.

D'altra banda, els països que s'han especialitzat en aquests grans moviments de conjunt, n'han fet el seu esport nacional i les exhibicions gimnàstiques constitueixen en tals països un espectacle com el que pugui constituir entre nosaltres un match de futbol.

A més a més, s'ha exagerat una mica sobre els perills de l'especialització, perquè mai un individu no arriba a localitzar el seu esforç sota forma d'una idea fixa. L'especialització no és mai prou especial per perjudicar l'individu, mai el treball unilateral no és prou intens, prou localitzat per fer treballar determinats òrgans amb exclusió i perjudici d'altres. No gens menys, un ull exercitat remarca tot seguit els efectes de la pràctica d'un sol esport.

Els anglesos, individualistes també, per evitar els inconvenients de dedicar-se exclusivament a un sol esport, creuen més enraonat i profitós per a l'individu la pràctica de dos o tres esports diversos, mitjançant la qual s'assoleix l'equilibri orgànic, finalitat de l'exercici físic.

La solució anglesa és la que fa més per al nostre tarannà. Però, insistim, comptant amb una preparació física suficient.

En aquest aspecte el paper del metge és preponderant. Unicament aquest pot trobar una tara funcional, congènita o adquirida, que hagi passat desapercebuda, susceptible d'agreuja-se amb esforços inadequats. Sobre aquest punt cal fer esment de l'error en què es cau sovint de les prescripcions fetes en el despatx del metge i contradites després per la realitat.

Hom recordarà que en el Maraton de Nova York els metges volien prohibir la sortida del finlandès Kolehmainen, que guanyà la cursa, afecte d'una tara cardíaca. I és que la màquina humana pot, excepcionalment, produir un sobre-treball àdhuc en estat de no integritat. Però això és excepcional i depèn de la tolerància de l'organisme. El que no és excepcional és que els resultats de l'examen mèdic amb l'individu en estat de repòs siguin contradits per la realitat. Així es veu, per exemple, en les revisions militars, subjectes donats per bons que no són resistents a la més lleu fatiga. Per això el doctor Bellin du Coteau, autoritat en la matèria, conclou que tret dels casos de malaltia orgànica, no és pas en el despatx del metge on s'han de dictaminar les possibilitats esportives, sinó al banc de prova de l'esforç; és abans, durant i després del treball físic que l'organisme pot ésser jutjat.

Aquesta direcció tècnica és tan necessària en els esports com en la gimnàstica. Aquesta no adreçarà un sol geperut ni eixamplarà un sol estret de pit sense una direcció convenient. Si ens queixem d'haver "observat les espatlles carregades i el pit deprimit d'alguns dels nostres futbolistes", també ens hauríem de queixar de molts malfamats gràcies a la gimnàstica anàrquica.

Es clar que la voga de l'esport es complica—i això els seus detractors no s'obliden de retreure-ho—dels aspectes professional i espectacular. Però això ja és una altra història, com diria Kipling.

* * *

Lluny de la nostra intenció—repetim-ho una vegada més per evitar malentesos—l'atacar la gimnàstica, els beneficis de la qual reconeixem, com també reconeixem que l'educació física ha d'ésser la base principal de l'esport. Ningú més decidit que nosaltres en blasmar les desviacions de l'esport.

El que creiem, també, és que els defensors de la gimnàstica es placen malament en defensar-la en la forma que ho fan, ja que sembla que algú l'hagi atacada, i la presenten com a víctima entre ella i l'esport, antagonisme que no existeix, perquè la una i l'altra poden coexistir i completar-se, la primera com a preparació per al segon. Aquest és, al nostre entendre, el paper que cal assignar a la gimnàstica i a l'esport entre nosaltres.

J. C. i R.

Societat General
d'Automòbils

FIAT

Agència exclusiva
Carrer de Mallorca, 277
BARCELONA

Per la solució del problema de l'amateurisme

Per què no definir el professional deixant en llibertat els amateurs?

per Franck M. Carruthers

Reproduïm un interessant article del conegut publicista esportiu anglès F. M. Carruthers, publicat a "All Sports". Com hom veurà, malgrat del seu orgull legítim i el desig que la concepció anglesa s'obri camí, es troba que la realitat és molt altra, i arriba a proposar una solució completament nova al problema, més d'acord amb els fets.

Els conflictes seran inevitables fins que no vingui un acord unànime entre totes les nacions esportives del món, sobre el que constitueix l'amateurisme. El cas de Murchison és una prova infortunada d'això. Dins l'atletisme americà tinc entès que hom està autoritzat per rebre diners per tal de cobrir les exclusives despeses. Nosaltres únicament reconeixem la legalitat de l'abonament de les despeses, quan l'esportiu és membre d'un equip oficialment reconegut. Aquesta legislació existeix en lawn-tennis i en golf, igualment com en atletisme.

Hem hagut de sostenir una lluita duríssima per tal de fer surar els nostres ideals quant als jocs olímpics es refereix, però en fútbol, sigui com sigui, hem pogut sortir victoriosos. En l'esdevenidor no podrà haver-hi indemnització pel guany

perdut en el que fa referència als equips continentals (1).

LES RESTRICCIONS A AMERICA

En alguns aspectes, Amèrica és, àdhuc, molt més estricta que nosaltres mateixos en la interpretació de l'amateurisme. Per exemple, Tilden, malgrat d'ésser per la seva professió un periodista, no està autoritzat d'escriure sobre el joc a què es dedica (2). Per passar per damunt d'aquesta dificultat ha donat el seu parer en forma d'interviu, i no em sorprèn que les autoritats no vulguin permetre això, perquè significa senzillament que Tilden dicta un article per comptes d'escriure'l.

Els nostres jugadors, i d'altres, no estan subjectes a aquestes restriccions. Seria interessant saber el que Suzanne Lenglen ha guanyat amb els seus articles durant la quinzena de Wimbledon.

(1) L'autor amb això s'erra lamentablement, confonent els acords del Congrés Olímpic amb els de la FIFA. En el Congrés d'aquesta s'acceptà la proposta de Delaunay, que deixava a l'albir dels Comitès Nacionals la reglamentació de les dietes, la qual cosa vol dir que no foren excloses, com suposa. D'aquí ve el desacord evident entre els acords dels dos Congressos.

(2) Carruthers també s'erra en aquest punt. Tilden ha estat autoritzat per escriure els comentaris de matches on ell no hi prengui part. Aquesta fou la forma d'arranjament que permeté a Tilden formar part de l'equip de la Copa Davis. Darrerament Tilden tingué una altra qüestió per haver mancat al seu compromís en parlar d'un match que ell havia jugat. La qüestió s'arranjà aviat. Tilden no reieix mai més i no sabem si demanant perdó, com les criatures quan fan alguna entremaliadura.

Els jugadors americans de golf, per altra banda, poden escriure, si ho desitgen, per a la premsa, però en aquest cas han d'escriure ells mateixos els articles. Legalment, si se'ls trobés que solament de xen el seu nom per signar articles fets per altres, perdrien la seva qualitat d'amateurs.

EL CAS DE OUMET

En altre aspecte, hom recorda com les autoritats americanes tractaren a Francis Ouimet. Després que aquest hagué batut en els campionats, a Vardon i a Ray, entrà de venedor en una csaa d'articles d'esport, i només per tal motiu fou declarat professional. Després va tornar a ésser qualificat, però no abans de deixar el seu càrrec.

Però si les informacions són certes, els jugadors americans de gols han descobert darrerament una nova manera de treure profit de llur habilitat. Es converteixen en venedors d'obligacions, una ocupació legal que correspon als nostres agents de canvi, i treuen comissió de les seves vendes.

Fins ací no hi ha res a dir. Però a Amèrica els jugadors amateurs més anomenats són cercats amb delit per prendre part en matches d'exhibició, el mateix que els professionals, i és en aquestes ocasions qual el seu negoci esdevé molt profitós.

MOLT LEGAL, PERO...

Com exemple del que podria ocórrer i del que, segons es diu, ocorre actualment, representem-nos el següent quadro:

Mr. Snooks és invitat a prendre part en un

COMENTARIS

La tècnica del record i els seus misteris

per LLUIS MELÉNDEZ

Es innegable que hem arribat a un moment que la materialitat del record constitueix un dogma, tan generalment propagat, que sense temença d'exagerar pot dir-se que avui l'ideal de tot campió és assolir un nou record.

Certament aquesta ona gegantina que s'ha estès arreu del món, ha estat i és encara durament combatuda, per puritanistes esportius com Herbert, per exemple, que creu que el record és la negació de l'Esport, perquè, segons ell, llançar un atleta per aquest camí és obligar-lo a un esforç físic general tan gran, que hauria d'ésser considerat com un atemptat directe a la vida de l'atleta i a l'esport en general.

Com deia molt bé Geo André en contestar la campanya efectuada per Herbert combatent la tesi dels records, "les doctrines del famós naturalista sols poden ésser acceptades com a doctrinal de principis deportius, i prou".

Per qui conegui a fons l'atletisme, i hagi practicat la lluita contra el record, és innegable que la teoria d'Herbert serà titllada d'exagerada. Cert és, que per millorar una marca ha d'emprar-se un esforç, però no és menys cert que aquest sempre va precedit de dos factors essencials: una preparació física general completa, que permet efectuar el màxim rendiment amb el mínim d'esforç, i un estudi detingut per buscar la faisa d'assolir el fi proposat sense obligar el cos a emprar desigualtats i excessos tan inútils com contraproductius.

L'esforç del recordman és proporcionat a les seves facultats

Quan l'atleta arriba a posseir la qualitat de recordman, l'esforç intens durant un intent quasi es pot dir que no existeix, perquè la preparació acurada a què s'ha lliurat durant l'entrenament, l'ha dotat d'un "mecanisme" general, que li permet millorar la marca de vegades per gran diferència, sense que el seu esgotament general sigui superior al per ell emprat en una cursa sense importància.

Durant la meua llarga actuació he pogut experimentar aquest fenomen, en cada una de les vegades que he intentat batre un record. La meua preparació ha estat sempre llarga i acurada; és a dir, jo no he improvisat mai un entrenament, i per aquesta raó m'ha estat possible batre cinc records en un sol mes (agost de 1923) i córrer dues curses en una jornada, una al matí i l'altra a la tarda, i a la de la tarda batre per bona diferència el record peninsular.

Puc assegurar que el meu esforç mai ha arribat al màxim, i de vegades en ésser-me notificat

que havia batut l'anterior marca, m'agafà de sorpresa.

Un sens fi de vegades hem vist batre un record, i l'atleta guanyador ha arribat molt més sencer que els altres. En Miquel en donà una mostra el dia del record dels 5.000 metres, i darrerament a Tarragona en Palau féu el mateix en el del 1.500 metres.

En resum, queda demostrat que la lluita contra el recorru no té res de sobrehumà ni molt menys, tota vgeada que cada atleta, o millor dit, cada recordman ha d'emmotllar-se forçosament a un límit, i aquest límit, impossible de sobrepassar, el marquen les facultats del mateix individu.

Batre un record, sigui de la categoria que hom vulgui, té un valor efectiu, car aquest és l'equivalent d'una supremacia assolida gràcies a una qualitat superior per part de l'individu que el bat, o quan menys a un millorament físic obtingut per una preparació acurada o per una més refinada tècnica i estil.

Després dels Jocs Olímpics de París, l'activitat dels grans campions ha arribat a un límit d'expansió mai somniada per ningú, i la relació detallada que a continuació publiquem dels records del món batuts durant aquest any, ho demostra sobradament.

Davant d'aquesta marxa ascendent, pot assenyalar-se un possible límit per a l'esforç humà?

Factors decisius en el record batut

Sense pretenir anticipar-nos als fets, procurarem estudiar-ho després, assenyalant els principals factors que contribueixen al millorament dels records. Posem que l'estat del temps, la naturalesa del terreny, el valor físic, l'estil i la preparació són factors essencialíssims que encara poden admetre millores remarcables.

Tot l'anteriorment assenyalat indueix a demostrar que les marques assolides pels atletes contemporanis representen l'esforç màxim d'ençà que el món és món?

De cap manera, car si tenim present que l'home ha fet la seva aparició sobre la terra, fa deu mil anys, cal estar més que persuadits que amb deu mil anys molts són els homes que deuen haver cobert els 100 metres en 10 segons, o saltar 8 metres de llargada, o passar dels 20 quilòmetres en una hora.

Els records mundials d'Atletisme existeixen des que la Federació Internacional és fundada, o sigui després d'un període de temps ínfim, comparat amb el regnat de l'home sobre la terra.

Amb aquestes dades, fer un càlcul de probabilitats és fàcil per diversos conceptes. En primer lloc, la velocitat del corredor, per exemple, solament és calculada des de fa una cinquantena d'anys; per tant, durant deu mil anys, els homes han corregut sense control i les possibilitats que alguns hagin assolit marques superiors a les que actualment tenim registrades amb cronòmetres a

la dècima de segon s'han d'admetre. En segon lloc, cal tenir present que la raça humana, com tota raça, com tot ésser i com tota cosa animada, segueix una corba, que dividirem en tres èpoques: naixença en començar, força, prosperitat i vitalitat al centre, al límit la mort. La llei és coneguda ben generalment, i tots havem d'inclinar-nos irremissiblement davant d'ella.

Són encara sensibles de millorament els records?

Ara bé: sobre quin punt de la corba es troba actualment la raça humana? És en el punt culminant o declina?

Per a alguns la raça humana està actualment en el punt central de la corba en plena fortalesa, i per a altres aquest punt no és assolit encara. Nosaltres creiem que el punt culminant el degueren aconseguir els famós Jocs Olímpics de l'antiga Grècia, i que avui estem al terme mig entre el centre i el límit.

Deiem en començar, que els records constitueixen avui una religió, i com a tal religió forçosament ha de tenir els seus misteris, mes o menys aprofundits. Cert és que en aquest existeixen, i com hem dit anteriorment, ara procurarem assenyalar-los per demostrar que amb tot i els progressos aconseguits fins avui, les marques actuals poden encara ésser superades.

La temperatura té una importància capitalíssima en la realització d'una marca important. Reglamentàriament, perquè un record de cursa sigui vàlid es obliga que els aparells necessaris marquin la velocitat i la direcció del vent en el moment de fer-se la prova, i encara que enlloc queua fixada la velocitat màxima, a partir de la qual el record no podia ésser homologat, devem admetre que algú haurà corregut, saltat o llançat en condicions atmosfèriques perfectes.

Per regla general, les marques més magnífiques han estat assolides en condicions ideals: res de vent desfavorable, calor, atmosfera pesada, humitat...

La naturalesa del terreny és un dels factors als quals més importància cal conferir en la cursa i salts, i a xí veiem com les pistes d'un estadi són més ràpides que les d'un altre...

Donades aquestes grans diferències, podem permetre'ns suposar que encara estem lluny d'haver trobat la pista ideal.

Fins avui totes les barreges i combinacions fetes, han demostrat defectes, i rares són les pistes dotades de la tan pregonada elasticitat. A Europa sols la d'Estocolm reuneix aquestes condicions.

I si avui aquesta qüestió no ha estat encara resolta favorablement, és de creure que el dia que serà estudiada a fons, els corredors i saltadors comptaran amb un element més que els ajudarà a millorar les marques, sense que això vulgui dir que el valor físic de l'atleta augmenti; parlem de millores complementàries solament.

Ara que per evitar que la construcció d'una pista

BRIC-A-BRAC

Com s'haurà de tirar el «throw-in»?

Per a la propera temporada s'ha modificat la forma de fer el «throw-in», que és la manera com es torna la pilota al camp quan surt per una de les ratlles dels costats.

En la nova modificació de l'article 5 del Reglament de Fútbol es diu que el jugador «deu» llençar la bala des de darrera la ratlla marcada, és a dir, des de fora del camp. Però ensems s'ha suprimit el paràgraf que deia com segueix: «Aquesta llei es compleix si el jugador té part dels dos peus tocant la línia, quan torna la pilota.» Es a dir, que mentre no deixés de tocar-la, podia posar-se de puntetes en cas que es volgués fer, i en general els jugadors ho feien.

L'Associació d'Àrbitres d'Escòcia va ésser preguntada per alguns dels seus afiliats, si malgrat l'eliminació de l'esmentat paràgraf, els jugadors podien aixecar-se, per bé que toquessin de peus a terra, i la consulta va ésser elevada a la F. A. Escocesa, qui va contestar que, en efecte, podia fer-se el mateix que abans, mentre el jugador toqués amb els dos peus «part de la línia de toc» o del camp fora d'ella.

Contra aquesta interpretació s'han aixecat alguns diaris esportius anglesos, els quals reconeixen que el que torna la pilota al camp pot, si vol, tocar només a terra amb les puntes dels peus, tal com es venia fent, però que forçosament ha de col·locar-se el jugador fora la línia i no al damunt.

Aquest sembla ésser el veritable criteri del Reglament si hom s'atén a l'exacta significació de la reforma. Però l'objecció que es fa a l'International Board (Comissió de Reglament) és justa. Per què suprimir el paràgraf a què hem fet referència i no substituir-hi el concepte «té part dels dos peus «tocant» la línia» pel de «tenint» part dels peus tocant el camp «fora» la línia?»

El secret del bon «trainer»

En parlant de temes esportius hom està avertat a llegir les pitjors heretgies dels habituals cronistes d'esports. Tots hi estem exposats, a dir-ne, però n'hi ha que en fan un gra massa.

Dies ençà llegíem en un periòdic foraster un comentari parlant de l'absoluta inutilitat dels «trainers» o entrenadors dels equips. No deia el col·lega si la inutilitat era deguda a la incapacitat de l'entrenador, que motivava el comentari (cal dir que l'article es referia a un cas particular, per bé que se'n treguessin conclusions radicals i absolutes), o si, pel contrari, era culpa dels jugadors que tenia al seu càrrec.

Amb tot, creiem que el col·lega es precipitava en generalitzar el seu cas. Són molts, moltíssims, els bàndols que deuen els seus èxits a l'entrenador. Potser ací són limitats per distintes raons, com són l'esperit rebel dels jugadors, la majoria dels quals creuen que per a ells no hi ha res a aprendre, o també perquè corren molts entrenadors de doble.

Però que equips nombrosos i àdhuc Clubs s'han fet un nom i un prestigi pels consells de l'entrenador, certament un bon entrenador, és cosa indubtable.

El cas de Swansea Town, que féu l'any darrer una campanya brillant a Anglaterra, sortint el seu nom de l'anònim, és un de tants casos ben demostratius.

Swansea Town pujà a segona categoria. Demanat el seu entrenador Ernie Edwards com havia pogut obtenir el resultat, digué: «Si em vetés obligat a resumir en què consisteix el secret del meu èxit, ho faria en tres paraules: he inspirat al bàndol tres idees: companyonia, moderació i regularitat. Però cal que digui que he trobat col·laboradors lleials en els jugadors i en els administradors del Club.»

El secret, a part la suficiència de l'entrenador, està lligat cabalment amb la col·laboració que trobi. Entre nosaltres és gairebé impossible que els entrenadors reixin, perquè en lloc de col·laboradors troben victimaris.

Programa d'entrenament

El mateix Ernie Edwards descriu el programa d'entrenament a què subjectà l'equip al començ de la temporada en la següent forma:

Dilluns (matí): Massatge per preparar el treball setmanal, tractament de les ferides, etc.

Dimarts (matí i tarda): Pràctica amb la bala i banys calents, en dues seccions. Els que no s'entrenaven al matí feien una sortida a la platja (Swansea té fama com a tal).

Dimecres (matí): Curses curtes (sprints), salts, «punch-ball», pràctica de joc de cap, exercicis físics.

Dimecres (tarda): Pràctica amb la bala, dutxes fredes i calentes...

Dijous: el mateix que el dia abans, substituint la sessió de la tarda per una caminada.

Divendres: Massatge i preparació general del partit del dia següent.

Edwards fa remarcar que no era mai esclau del programa abans dit i que moltes vegades prescindia d'algunes de les sessions esmentades, fent altres exercicis. Per exemple, el dimecres al matí i el dijous a la tarda de vegades corrien a tota velocitat uns 200 metres amb el cos inclinat endavant.

Nova font d'ingressos

A Anglaterra és costum, en el camp dels Clubs més importants, i àdhuc en la majoria dels de segon terme, fer per cada partit un programa que es ven al mateix camp, donant totes les dades del partit a jugar, i on es publiquen interessants articles i crítiques de fútbol, alguns d'ells signats per jugadors i crítics renomats.

Els Clubs que es distingeixen més en la cura que posen en fer aquest òrgan de cultura i de comunicació amb el públic, són l'Aston Villa, el Newcastle i el West Bromwich Albion, els portants-veus dels quals s'anomenen «Aston Villa News», «Albion News» i «Newcastle United Chronicle», i es venen a dos penics. També altres Clubs publiquen programes molt desitjats, però més a l'abast del públic de les populars, el preu d'un penic.

Ací no sabem si els programes als quals es posés un preu tindrien èxit, encara que, de fer-se com cal, és possible que sí. S'ha fet la provatura amb els programes regalats i l'èxit ha estat cert

comptant amb la base de l'anunci. Però val a dir que la majoria d'aquestes provatures han estat poc afortunades, ja que moltes vegades els programes eren inacceptables pel seu ensopiment, àdhuc essent regalats.

Brindem la iniciativa als nostres Clubs, que que podrien trobar-hi un altre mitjà de reforçar els ingressos, dels quals tan necessitats estan.

Fútbol i escacs

El fútbol ha estat comparat nombroses vegades amb el noble joc de Philidor.

El lector haurà llegit repetidament, en parlar-se d'un equip (que no serà precisament dels nostres), que els seus jugadors es mouen amb la precisió de les peces d'un tauler d'escacs.

Bé. Aquesta imatge pot ésser admesa, àdhuc admetent també que la part externa, espectacular del joc que hi ha en una sèrie de jugades, depèn que es concebi el fútbol a manera d'una partida d'escacs.

S'ha dit i repetit així mateix que els nostres bàndols no podrien adaptar-se mai a la precisió i al mecanisme de l'esmentat joc. Creiem que és un error. Els bàndols sudamericans, de temperament fogós com nosaltres, ens han donat proves i l'evolució marcada i no terminada dels nostres bàndols ens ho demostrarà.

Es tracta senzillament d'ensenyar als jugadors tant el que és possible assolir pels moviments de cada un d'ells, com el que és factible d'obtenir amb la col·laboració dels altres. En resum, el secret de l'èxit d'un bàndol rau en la millor concepció tàctica que tinguin tots els jugadors, i més en els «teams» on manca generalment un cap que dirigeixi les accions. I aquesta millor concepció arriba a tenir-se quan la intel·ligència guia a cada un dels actors, arribant a un exacte coneixement de les peces del bàndol (del qual ell n'és una) i preveient les possibilitats derivades d'una sèrie d'accions coordinades.

Creiem que seria utilíssim per als jugadors de fútbol iniciar-se en els principis del noble joc d'escacs per tal d'arribar a tenir noció exacta del que és important la precisió dels moviments per arribar a dominar les tàctiques de conjunt i per donar-se exacte compte del que es demana a cada un d'ells, en les mateixes.

O. K.

FUTBOL

Comentari de la setmana

Poc a poc tornem a acostar-nos a la plena activitat de la vida futbolística, després de les relatives vacances d'estiu. (?)

Si bé és veritat que cada Club ha fet durant els mesos de més xafogosa calda allò que millor li ha plagut, i àdhuc hi ha hagut jugadors per als quals la necessitat d'un repòs reparador no s'ha fet sentir, el cert és que els mesos d'estiu han passat dins una relativa calma, reflectida en la manca d'encontres d'importància. Res hi fa que en molts hi hagin intervingut equips de primera categoria, perquè és evident que els mateixos excessos de temperatura han tret interès als partits i a més han allunyat dels camps les grosses multituds apassionades pel fútbol.

No sols ha estat un veritable suplir per als jugadors l'actuar sola l'acció anorreadora de la calor sufocant, sinó que bon nombre d'espectadors han preferit, en virtut de les molèsties que ha reportat assistir a l'espectacle, dedicar les hores d'esplai a les sortides en recerca dels plaers de la vida en plena natura i dels beneficis d'altres esports més d'acord amb la temperatura ambiental.

Malgrat que els qui havien de fer-ho han preferit gronxar-se en una còmoda i perjudicial abstenció, consignem amb joia que el fútbol estiuenc ha assenyalat aquest any una marcada crisi, que tant-de-bo el bon son del públic més accentuant en temporades properes.

Han passat—hom diria que amb una lentitud solemnia i aclaparadora—setmanes i més setmanes d'aquesta relativa i obligada calma, i estem ja a la vista de les jornades en què la plena activitat es resol en una creixent passió, que arriba al seu moment culminant en començar-se els partits de Campionat.

Com les orqueles que anuncien els canvis d'una estació a l'altra, tenim que els grossos equips anglesos i escocesos, ens porten l'anunci, començant les seves lluites, d'una reintegració a la completa activitat.

HOMES MODERNS: REBUTGEU PERFUMS AFEMINATS!

AIGUA DE COLONIA-EXTRACTE
LOCIO-ROM QUINA-FIXADOR DEL CABELL

Per a Cavaller

L'HOME HA DE FER FLAIRE D'HOME

IRIS - TERRASSA

Sastre, reforçant l'equip de l'Iris, intenta passar, però l'Helvig l'interceptà

Per a la temporada propera, quant als Campionats, res pot afirmar-se en concret, per tal com la situació segueix tan indecisa com mesos enrera. Els més optimistes es complaen a afirmar que l'horitzó quedarà alliberat dels núvols que el cobreixen, posant un neguitós interrogant per a l'esdevenidor. Ens plauria que aquests auguris esperançadors poguessin arribar a ésser una realitat. D'altra manera ens apar que les lluites properes, minvades d'interès i despullades de la intensa expectació preliminar, no arribarien a commoure com en anys darrers les multituds i en resultaria un perjudici per a la vida del nostre futbol i àdhuc en sortiria compromesa la dels mateixos Clubs de primer rengle, sense excepció.

Deixant de banda les incertes perspectives de l'esdevenidor, volem en aquest breu comentari fixar-nos en dos fets que també poden marcar una fita en la temporada que s'apropa.

L'un d'ells és la vigència des del mes que ve de la nova llei de l'off-side, i l'altre, d'ordre intern del nostre règim, és l'acord federatiu, digne de tota lloançà, de voler emprendre una ofensiva contra la brutalitat en el joc emprat, que fins ara s'havia vist amb certa tolerància. Pel que fa a la reforma de l'off-side, motiu abans de tantes exaltacions i de tants espectacles incívils, si no fos ja per la millora que representa en suprimir una causa important d'aldarull en els nostres camps, el fet d'eliminar nombroses interrupcions enfadades i inútils ens hauria de fer esperar la seva aplicació amb plaer. En altres aspectes s'ha esgotat ja el tema, per això no volem insistir, preferint esperar que els fets ens mostrin l'abast de la nova llei.

Potser és veritat que el joc en surti perjudicat,

malgrat del qual és de reconèixer que el canvi és, certament, una millora, més quant els nostres públics, promptes a la protesta i a l'exasperació, trobaran a mancar la font més abundosa de pretextos que feien desencadenar les seves iras.

Si pel que fa als públics ens trobem amb una seguretat de millora, pel que fa al joc, l'actitud decidida que sembla voler prendre la nostra Federació, quant a la violència emprada, ens fa creure, en cas d'ésser rigorosa l'aplicació de les sancions anunciades, que la regularitat dels partits serà més efectiva. Era ja hora que les nostres autoritats federatives seguisin pel camí marcat per les Federacions foranes en la seva lluita oberta contra del joc violent. No per haver-se retardat un xic, hem d'estar-nos de felicitar els qui han iniciat i han ajudat a què la idea prosperés.

Aquesta iniciativa pot ésser un bon símptoma, que caldria completar amb altres acords beneficiosos al caire de correcció en què s'han de moure dirigents i dirigits, i principalment els jugadors. Amb una petita empremta més, l'obra de purificació podria ésser gairebé completa.

Sembla que es va de bona fe a combatre les agressions que tenen per objecte inutilitzar els jugadors, i diem nosaltres: no els sembla als que han pres tan nobles orientacions, que caldria completar la felicitat iniciativa bandejant dels nostres camps la mala educació, reflectida en les barroeres i insultants increpacions als àrbitres de què tanta gala fan part dels nostres jugadors?

Es clar que no pretenem prejudicar el problema de la suficiència dels àrbitres. Es tema molt complex. Però creiem sincerament que la tasca de sanejament del cos arbitral ha de començar-se ennoblint el càrrec i no deixant-lo a l'albir de les grolleries i intemperàncies dels incívils que vesteixen la indumentària d'un jugador de futbol.

EL GUAIÀ

A SANS

La Unió Esportiva venç al C. E. de Sabadell, per 1 a 0, en un match molt disputat, però vulgar

Aj camp del Club de Sans celebraren la diada de Festa Major amb l'imprescindible partit de futbol, enfrontant-se el titular amb el Sabadell.

Si hom hagués vist l'encontre sense saber la data en què es feia i sense que la calda pogués servir d'indici, hauria dit que abans que un encontre amistós es tractava d'una aspra topada de Campionat. L'onze del Sans és bándol que té per principal característica l'esperit enormement lluitador dels seus jugadors, i en certs partits s'exagera de manera accentuada aquesta tònica, sacrificant-se en absolut tota altra consideració a la victòria desitjada.

Els jugadors blanc-verds sempre surten al camp per guanyar—en això no es diferencien de la generalitat dels jugadors—, però hom diria, per l'entusiasme que posen en la lluita, que la victòria és més imperiosament necessària que a molts d'altres. I en certs partits, sobretot els jugats davant el seu

públic incondicional, l'empenta i la bravesa exterioritzades excedeixen a tot el que és imaginable, donant-los un caire de crua topada, en la qual es disputa quelcom de decisiu. Així fou el partit d'ahir.

Potser el públic de Sans, pel fet d'haver guanyat els seus—val a dir que merescudament, per bé que la victòria fou assolida amb justesa—sortí de l'encontre satisfet, àdhuc tenint el bándol sansenc una tarda poc afortunada, en la qual cosa pogué influir-hi la seva formació; però per al públic que era testimoni imparcial, el partit no tingué gaire alicient, i poques vegades pogué entusiasmar, ni tan sols deixondir-se de la pesant vulgaritat, pel mèrit i la brillantor del joc emprat.

Per als que cerquen únicament moments d'emoció, hi hagué més motiu d'interès, car no mancaren els atacs fulminants a les portes dels respectius equips.

L'encontre pot resumir-se dient que tingué una primera part favorable al Sabadell, i una segona de pronunciat domini dels unionistes, que en certs moments fou un veritable acorralament. Malgrat que el bándol del Centre d'Esports sofri la pèrdua d'alguns elements, no defallí un instant i la seva defensa fou coratjosa, i les reaccions de la davantera, que no féu el joc precís i formós d'altres vegades, sovintejaren.

Les dues defenses, ultra dels dos porters, excel·liren en la quantitat i qualitat de la tasca feta. Pedret i Perelló—aquest no sempre emprant mitjans prou correctes—d'una banda, i Cabedo i Casanovas per l'altra, foren els més efectius.

En les línies de mitjos, Calvet i Tena II foren els millors. A la primera part la del Sabadell estigué

RAMON BELLMUNT
(del F. C. Barcelona)

guanyador de la Volta a Sans en cursa, servint-li de rehabilitació

molt encertada, decaient després en quedar descomposta. En les davanteres, Oliveras i Rini d'una banda, i Zamora i Sans per l'altra, prengueren més relleu que els respectius companys.

El gol que donà la victòria al Sans fou marcat poc després de començar la segona part en un còrner que rematà Feliu, que pel que sembla fou autoritzat a jugar aquest partit amb evident perjudici de la seriositat dels que el desqualificaren. Feliu fou el de sempre, amb les mateixes bones i dolentes qualitats de sempre, i per bé que no tingués pas una tarda molt bona, completa la impetuosa línia d'atac del Sans. Si la manca de Feliu amb Peidrò no s'havia remarcat fa vuit dies, en tots dos partits ha estat evident que el Sans no ha trobat un regular substitut per al centre.

Sampere fou l'encarregat de l'arbitratge i la seva tasca ens agradà força per la justesa en assenyalat les faltes i perquè sabé imposar-se a públic i jugadors. Sampere, com a àrbitre, no havia estat mai sant de la nostra devoció, però per l'encontre de diumenge podem esperar que es faci un bon "referee", amb just criteri i sense tenir la mànega ampla, tal com era el cas d'abans.

Sans: Pedret, Perelló, Balasch; Tonijuan, Castro, Calvet; Rini, Peidrò, Feliu, Martínez (substituit per Monleón) i Oliveras.

Sabadell: Casanovas, Cabedo, Muntané (a la segona part, Desveus); Desveus (Morera), Mateu (substituit el primer temps per Tena I), Tena II; Sangüesa (Domènech), Martí, Zamora, Tena I (Sanguesa) i Sans.

SANS - SABADELL

Feliu, en reintegrar-se a la Unió, es mostrà molt cobdiciós :- Casanovas repellant un atac en una oportuna sortida